

Totdat licht de leegte vult

Karlijn Meulman

Waar de tijd begint te schuiven	5
Wat zich 's nachts toont	8
Leren kijken zonder houvast	11
De naam die ik draag	15
Waar stilte pijn doet	18
Blijven, ondanks alles	39

1. Waar de tijd begint te schuiven

De toekomst roept

De lucht ruist anders dan voorheen,
de wind fluistert namen die ik nog niet ken.
Straten strekken zich uit als ongeschreven regels,
tussen muren die nooit mijn schaduw zagen.

Mijn voeten aarzelen op de drempel van de tijd,
alsof de vloer geen houvast biedt,
alsof morgen geen bodem heeft.
Alles ademt nieuw,
en ik weet niet of ik lucht of leegte voel.

Ik draag de echo's van gangen en stemmen,
bekerste tafels, vertrouwde patronen,
maar de klokken hier slaan stil.
De dagen krullen om mij heen als een bladzijde,
nog ongelezen, nog onbeschreven.

Wat als ik verdwijn tussen de regels,
als mijn stem niet past in dit nieuwe verhaal?
De toekomst roept,
maar mijn naam klinkt anders in haar mond.